

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek vedoucího**

Jméno a příjmení studenta: Bc. Petr Šprincl

Název práce: Hollywood

Posudek:

„Naivní prostý příběh přechází v záludný implicitní metapříběh, skrytý i v synchronii a obecně. Ten ale nelze přeceňovat, příběh je sice věčný, ale jen díky tomu, že se může jednat i jen o pouhý vnější popis příběhem, který sám o své předloze mnoho nevypovídá,“ říká Zdeněk Vašíček v Podmínkách volby.

Jedenáctiminutový černobílý 8mm film s odděleným zvukovým doprovodem, prezentovaný jako kino-událost, je v kontextu díla Petra Šprincla zvláštní spíš než svou formou (krátkometrážních snímků na amatérskou filmovou surovinu má autor ve své filmografii několik), určitou neprvoplánovou experimentálností a nešokujícím vyzněním. Nepoučenému divákovi by se klidně mohlo stát, že si i několik minut může myslet, že vidí další díl společností ceněného projektu dokumentaristy Jana Šikla Soukromé století, snažící se s nechtěným patosem ukázat (v opozici k velkým kinematografiím Hollywoodu) dějiny jako intenzivní osobní příběhy formou re-editů archivních rodinných filmů, které Šikl podmaloval atmosférickou hudbou.

Co ve filmu slyšíme a vidíme, jsou jen chvíle a záblesky. Jde o něco trochu jiného, než že bychom i tady mohli myslet čas tak, že události, které se v něm dějí, budou mít na konci smysl (jinými slovy: že bychom věřili na cestu; tento pocit mám i přes to, že se v závěru filmu mluví o smrti). V soudobé hudbě je proud, kterému se říká „hauntology“, tedy jakési zviditelňování nebytostného, snad i duchů a démonů (sužujícího a znepokojivého), jež putují mediálními sítěmi, skrytými trhlinami a průrvami, poruchami (třeba i paměti); minulost, která nemizí a ovlivňuje přítomnost a z remixu této minulosti, z vlámání se dovnitř, vyvstává smysl. „Kde hledáme ametysty a vstupy do jeskyní?“ A „kde jsme měli kamarády?“ Odcizená a chladná práce s materiálem, vzbuzující iluzi rodinného archivu, v kterém se postupem času

projekce orientujeme s čím dál menší jistotou, kdy nevíme o kom a o čem je mluveno a jestli si pohyblivé obrazy a slova máme připouštět a dojímat se jimi, dává citlivému pozorovateli tušit konceptuální uchopení, které je „ukázáno“ i záměrně oddělenou prezencí zvukové stopy, jež není součástí filmu, ale „jinou“ vrstvou a která tak má hypotetické alternativy. Z žánru „obrácených pozorování“ jsme tak u implicitního metapříběhu, obecnosti i formalismu. Ve své metrice (ve smyslu básnického rytmu) nečekaně přísná forma, která plíživě plyne od absolutní „doobraznosti“ a doslovnosti, aby se ve své druhé části (po slovech o pochování a nejasné obrazové pasáži s mediální ironickou vsuvkou v podobě ikony teleshoppingu Horsta Fuchse) přeměnila ve znejišťující výpověď („blátivého“ myšlení), přerývanou a subverzivní. V implicitní metaforu „myšlení dozadu“ (vzpomínání). „... přestávám mluvit.“

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako výbornou.

Návrh hodnocení: A

Vypracoval: MgA. Filip Cenek

Datum: 6. 6. 2012

Podpis: